

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Lucy Keating | DREAMOLOGY

alloyentertainment

Produced by Alloy Entertainment, LLC,

Copyright © 2015 by Alloy Entertainment

Published by arrangement with Rights People, London

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01893-6

Lusi Kiting | **SAN ZA DVOJE** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Igor Stanojević

Dizajn / Prelom

Nebojša Zorić / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.vulkani.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

San za dvoje

LUSI KITING

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

*Mojoj porodici
i našim kasnim letnjim večerama,
na kojima sam naučila da pričam priče*

28. avgust

Nalazim se usred srede velikog predvorja muzeja Metropoliten, stojim na tačno metar udaljenosti od mesta gde sam, na svoj deseti rođendan, povratila, tik ispred krila za egipatsku umetnost. Ali ovog puta nema torbice oko struka, patike ne škripe na dobro uglaćanom podu. Pored nogu se ne nalazi lokva jarkoružičaste bljuvotine (sladoled od maline, ako vas baš zanima) sa komadićima raznobojnih žitarica („Samo za rođendan“, rekao mi je tata – i nikada mi to više nije rekao). Na meni je haljina od sedam kilograma, optočena kristalima, baš kao ona koju je Bijonse nosila na dodeli Gremija. Noćas je svetlost jarka i blešti, a ljudi se došaptavaju i gledaju ka meni. Noćas sam, iz nekog razloga, neko. Pijuckam šampanjac i lako idem iz prostorije u prostoriju, i divim se umetnosti. I tu me Maks zatiče, ispred Deginih balerina, u delu u kom se nalaze impresionisti.

„Znaš, i ja umem da igram.“ Grli me jednom rukom oko struka i čitavim telom mi iznenada struji toplina.

„Dokaži“, kažem. Ne moram da skrenem pogled sa slike da bih osetila njegov pogled, da bih znala da se smeši. Svaki delić

njegovog lica mi je utisnut u mozak, svaki njegov pokret. Neprestano se plašim da ću ga zaboraviti.

Uzima me za ruku i vrti me, a ja sklapam oči. Otvaram ih trenutak kasnije i shvatam da smo u bašti na nekom krovu, njišemo se. Žbunje je prekriveno treperavim svetlima.

„Izgledaš lepo u smokingu“, mrmrljam mu u vrat.

„Hvala. Baš kao onaj koji je Bijonse nosila na dodeli Gremija“, kaže ozbiljnim tonom pa oboje praskamo u smeh. Pre nego što sam stigla da povratim dah, Maks me snažnije grli, i ljubi me, toliko me savija unazad da gubim svu ravnotežu i osećaj težine. Dosad nisam znala da postoji i prijatna vrtoglavica.

„Nedostajala si mi“, kaže tada i ponovo me vrti.

Pojavljuje se dostavljač iz Džooove picerije iz 110. ulice i izgleda nestrpljivo.

„Jesi li gladna?“, pita me Maks. „Poručio sam hranu.“

Ali u kutiji od pice se ne nalazi pica, već jedan jedini džinovski oreo keks isečen na osam parčića, kao torta. Uzimamo po jedno teško parče. Tek što sam prinela parče usnama, primećujem nestašluk u Maksovim očima sivim poput mora, i on mi žurno razmazuje svoje parče keksa po obrazu. Tras! Bacam svoje parče na njega.

Trčimo kroz galerije, skrivamo se iza rimskih statua i izbegavamo užasnite posetioce dok bacamo pune šake oreo torte jedno na drugo. Vidim kako prema nama ide radnik obezbeđenja muzeja. Pažljivije ga gledam i shvatam da je to moj nastavnik prirodnih nauka iz viših razreda osnovne škole. Uvek sam ga mrzela. Trčimo brže.

Kada sam se konačno našla saterana u čošak u dvorištu ispred Pernebove grobnice, stajem i okrećem se prema Maksu. Prekriveni smo keksom. Nakit sa izložbe evropskih tkanina visi mi oko vrata i ruku, a Maks na glavi ima srednjovekovni šlem. Izgledamo kao nekakav strašno naopaki kraljevski par. Zemlja pod našom vlašću bi se sasvim sigurno pobunila.

Maks nešto govori, ali ne čujem ga od šlema, pa podiže vizir i otkriva rumene obraze.

„Hajde da napravimo pauzu“, ponavlja. Ležimo na leđima u dvorištu grobnice, slušamo simfoniju i tihi žamor glasova. Iznad naših glava, tamo gde bi trebalo da je tavanica muzeja, nalazi se nebo puno zvezda.

„Znaš li da su sa članovima kraljevske porodice u Egiptu često sahranjivani i njihovi voljeni?“, pitam.

„Mislim da su to zapravo bile samo sluge, da bi imao ko da ih služi u zagrobnom životu“, ispravlja me Maks. Uvek je bio prava sveznalica.

„Pa, ako umrem, želela bih da te sahrane sa mnom.“ Okrećem se na bok prema njemu.

„O, srce, baš ti hvala“, kaže. „To je ubedljivo nešto najjezivije što si mi ikada rekla.“

Tihi groktaj odbija se od kamene zidove, i ja primećujem malu afričku bradavičastu svinju kako leži pored Maksa i s ljubavlju ga posmatra.

„Ko je ovo?“, pitam.

„Ovo je Agnes.“ Maks pokazuje na svinju glavom. „Prati me još od krila Okeanije. Mislim da se zaljubila.“

„Pa, Agnes, stani u red“, kažem, naslanjam glavu na njegove grudi i duboko udišem. Kao i uvek, miriše na prašak za veš i nešto drvenasto. Zvuk otkucaja njegovog srca me umiruje.

„Nemoj zaspati“, moli me. „Nismo dovoljno vremena proveli zajedno.“

Ali ne slažem se s njim. Ovo veče je bilo savršeno, sve što sam poželeli mogla.

„Vidimo se uskoro“, kažem, moleći se da ne odlebdim pre nego što mi on uzvratu na isti način. To je nešto naše, gotovo sujeverna navika, želimo da se postaramo da ćemo se ponovo pronaći.

„Vidimo se uskoro“, najzad odgovara i uzdiše.

Polako sklapam oči, a sve vreme mi je u ušima zvuk Agnesinog tihog hrkanja.

Muzeji su za posete, a ne da se u njima živi

Džeri mi hrče pravo u usta, sa svakim izdahom zapahnuje me njegov topli pseći dah.

„Pa, sad mi je jasno odakle se Agnes stvorila“, mrmljam.

„Ko je Agnes?“, dovikuje tata s vozačevog sedišta. Čujem tiho kliktanje migavca, tik-tak, kao metronom.

„Niko“, kažem žurno, a on to ne primećuje. Moj tata je čovek za mozak. Kao poznati stručnjak za neuronauke – što ima značenje samo za onoga ko se time bavi – on razume u ljudskim umom i ono što je za većinu ljudi misterija. Ali kada je u pitanju srce, pojma nema. Ne želim da mu kažem za Maksa pa mi u ovakvim trenucima njegove mane idu na ruku.

Protežem se i uspravljam u sedištu. „Mora da sam zadremala“, kažem pomalo promuklo.

„Kretanje te uspavljuje otkako si bila beba“, objašnjava mi, večno spreman da preuzme ulogu profesora. „Avioni, vozovi, automobili... Ti i Džeri spavate već satima, ali odabrala si

savršen trenutak za buđenje.“ Smeši se i gleda me u retrovizoru. „Dobro pogledaj svoj novi grad.“

Trapavim pokretom, karakterističnim za voditelje televizijskih kvizova, pokazuje grad, kao da je Boston slagalica od ogromnih štampanih slova, koju bi trebalo popuniti bojom. Silazimo s auto-puta I-90, a istorijski centar grada nas učtivo pozdravlja iza živopisne reke Čarls. Zbog njega mi Njujork, gde smo živeli deset godina, izgleda kao... pa, Njujork. Da li se išta može porediti s njim?

Točkovi ritmično udaraju po asfaltu izlaza sa auto-puta – *jedan, dva, tri, jedan, dva, tri*, a ja nervozno udaram ritam prstima desne šake, kao da sviram klavir. Nikada nisam umela dobro da sviram klavir. Moj učitelj je rekao ocu da „nemam neophodnu disciplinu“, a onda je odbio da dalje radi *sa mnom*, što mora da se desilo prvi put u istoriji davanja časova muzike. Ali ja i dalje volim muziku, ponajviše ritam. Ritam je obrazac, a obrasci stvarima daju smisao. Hvatam sebe kako udaram ritam svaki put kada sam nervozna ili nesigurna.

Naslanjam se na suvozačeva vrata dok prolazimo užurbanom Bikonskom ulicom i grčevito stežem kutiju označenu sa *Pri-bor za kuhinju*, u kojoj se sasvim sigurno nalaze zimski kaputi i hrana za psa. Jednom rukom zaklanjam oči od avgustovskog sunca i pokušavam da pažljivije pogledam dvesta godina staru kuću pred sobom. Čudno je kako vam, kada ste mali, sve deluje tako veliko, ali kada to isto ponovo vidite kao odrasli, shvatite da je sve mnogo manje nego što ste upamtili, i da ste samo vi bili sićušni u to vreme. Ova kuća, koja je bila majčina pre nego što je postala naša, a pre toga je pripadala njenoj majci, i dalje je ogromna. Pitam se kako je moguće da se kao dete nisam u njoj izgubila na nekoliko dana.

„I jesi, nekoliko puta“, dovikuje mi otac s prednjeg stepenika, nakon što sam iznela svoju brigu naglas. „Ali poslali bismo Džerija da te traži i on bi te uvek pronašao.“ U tom trenutku Džeri leži na stražnjem sedištu, u za njega karakterističnoj apatiji, i zuri u mene kroz prozor.

„Mora da si u mladosti bio živahniji“, kažem mu i gledam ga podignute obrve.

Kuću sačinjavaju tri sprata od crvene cigle, a kapci i ulazna vrata ofarbani su u gar-crnu boju, kao i većina kuća u ulici. Ovako poređane jedna pored druge, podsećaju me na grupicu devojaka iz moje stare škole, koje su sve nosile identične naočare za sunce. Ne mogu a da se ne zapitam koliki deo njujorškog bloka bi pokrila kada bismo je oborili na stranu.

„Ovo je sve naše?“, pitam.

„Aha“, kaže tata, zaječavši kada je konačno uspeo da otvori ulazna vrata, sve vreme držeći jedan kofer u ruci. „Pošto je baka umrla, a tvoja mama nema braće i sestara, cela ide nama.“ Trudi se da zvuči vedro, da moju majku pominje bez napora. Ali ne može mu biti lako što se vraća u ovu kuću, u kojoj smo svi živeli zajedno pre nego što se ona preselila u Afriku, da se nikada više ne vrati.

Ulazim u kružno predvorje okrečeno tamnocrveno i gledam uglačani drveni gelender spiralnog stepeništa, koje kao da se proteže u beskraj. Kuća miriše staro. Ne *loše* staro, samo... prašnjavo, kao da je čitava kuća samo kutija antikviteta, koja je suviše dugo ostavljena u podrumu.

Otac me vodi kroz trpezariju u prizemlju, ukrašenu pejzažima i teškim lusterom, pa u kuhinju, koja je oskudno nameštena ali prostrana, kao da služi samo za to da se u njoj priprema hrana za veliki broj ljudi. Sitnice mi bude sećanja – sećam se kako sam za stolom s bakom jela profiterole, ležala ispod klavira u dnevnoj sobi na prvom spratu dok je jedan gost zabavljao okupljene, mišje rupe u kojoj sam noću ostavljala žele bombone, kojih

ujutru više nije bilo, dok nisu otkrili moju tajnu i zatvorili rupu. Nisu ovo prostorije za modernu porodicu. Prosto ih je suviše da bi se u svima njima živelo. A nas je samo dvoje. Pa, dvoje i po.

Naposletku stižemo do ugaone sobe na trećem spratu, čiji zidovi su boje blede lavande, a oko prozora se nalaze teške plave draperije od brokata.

„Mislio sam da bi ovo mogla da bude tvoja soba.“ Tata se premešta s noge na nogu, traži prave reči. „Bila je to soba tvoje majke kada je bila tvojih godina. Malo je zrelija od one u kojoj si spavala pre nego što smo otišli.“

Osvrćem se, gledam krevet s baldahinom, fotografije dalekih mesta, ukrašeni kamin, na čijoj polici su poređane srebrne kutije i suveniri – nilski konji i žirafe. Moja majka sada živi na Madagaskaru, u istraživačkoj koloniji, s pravim živim verzijama ovih stvorenja.

„U redu“, kažem.

„Jesi li sigurna?“, pita tata.

„Mislim da jesam...“, oklevam.

„Sjajno“, kaže i nestaje. Vraća se do automobila da nastavi s preseljenjem naših života.

Upravo sam izvukla, čini mi se, milionitu kutiju iz kamiona za selidbe, a Džeri me prati tamo-amo i zuri u mene. Kažu da većina pasa izbegava kontakt očima iz poštovanja i da bi vam pokazali da razumeju da ste vi vođa čopora. Pa, mene Džeri gleda pravo u oči. Šta vam to govori o nama?

U predvorju mi pogled pada na veliku žutu kovertu na stočiću, na kojoj bakinim razvučenim iskošenim rukopisom piše moje ime.

„Pronašao sam je u bakinoj dnevnoj sobi“, čujem tatu kako govori, pa podižem pogled i zatičem ga na polovini stepeništa, gde se bori s kutijom na kojoj piše *Alisine knjige*. „Ko zna šta je

u njoj. Sve je čuvala. Takvo ponašanje nazivala je pedantnim; a ja opsesivnim. Trebalo bi da zaviriš u njen orman. Ako se dobro sećam, odeća je složena po bojama.“

Posmatram kovertu i osećam mešavinu zbunjenosti i neobičnog olakšanja. To je prvi znak da bi trebalo da budem ovde. Pažljivo istresam sadržaj koverta na mermernu površinu stočića. Ispada gomila čestitki odštampanih na tananom smeđem kartonu. Uzimam jednu. Na jednoj strani je jednostavna slika tri balona na nebu. Na drugoj strani masnim štampanim slovima piše:

SREĆAN ROĐENDAN, ALIS!
OD GUSTAVA L. PITERMANA I SVIH TVOJIH
PRIJATELJA IZ CENTRA ZA OTKRIVANJE SNOVA (COS)

Namršteno gledam čestitku, ispuštam je, uzimam drugu. Na njoj piše potpuno isto. Kao i na sledećoj. Devet ih je, na svakoj se s jedne strane nalaze baloni, a na svima je ova ista neobična rođendanska čestitka. Gledam poštanski žig i shvatam da su svake godine dok me nije bilo ovde stizale na moj rođendan. Sećam se podsetnika za preglede koje su mi slali iz zubarske ordinacije u Njujorku – slike zuba s našminkanim licem. Kakav to zub nosi rumenilo?

Na dnu gomile nalazi se poruka ispisana na bledotirkiznom papiru, koji mi se pod prstima čini tanan:

Draga Alis,

Ko zna hoće li ti ovo biti od neke koristi, ali prosto ne mogu da ih bacim.

Voli te,

Baka

Smešim se i odmahujem glavom. To baš liči na baku. Jednostavno, otmeno, pravo u srž. Takva je u pismu, i upravo je se

takve i sećam. Otac nikada nije želeo da se vrati u Boston nakon što smo otišli, i uvek je pronalazio izgovore. Videla sam baku svega nekoliko puta – kada bi se ona odvažila da dođe u Njujork na premijeru neke predstave na Brodveju, ili na neku postavku u Gugenhajmu. Kosa joj je uvek bila besprekorno doterana, a odeća sveže ispeglana. Pitala sam se da li svi u starosti postanu pedantni, ili ću ja i u osamdesetoj nositi džempere s rupama na manžetnama, kroz koje ću provlačiti palčeve?

U tom trenutku čujem zujanje telefona.

„Mislila sam da si mrtva“, javljam se i čujem Sofin glas. „Bila si suviše zauzeta doseljavanjem u Boston da bi mi odgovorila na poruke?“

Već se smejem. „I, da li ti nedostajem?“, pitam je.

„Ni najmanje!“, bocka me.

„Kako to?“, cvilim.

„Jer imam tvog klona, ludo. Trenutno sam s njom. Zapravo, ljuta je što razgovaram sa tobom. Želi da zna šta to ti možeš da mi ponudiš što ona ne može.“ Sofi mi je bila prva drugarica u Njujorku, i najbolja drugarica od prvog dana. Imamo staru internu šalu da smo u tajnosti napravile klonove, da nam prave društvo kada nismo zajedno. Niko ne kapira šalu, a nama to odgovara.

„Pa, ti meni nedostaješ“, kažem joj.

„Šta nije u redu?“ Sofi se iznenada uozbiljila. Uvek zna kada nešto nije u redu. To me, uglavnom, strašno nervira.

„Samo mi je čudno ovde“, kažem joj. „Trebalo bi da vidiš kuću, Sof. Kao muzej je.“

„Ali ti voliš muzeje!“, viče Sofi. Ne bi ona to ni razumela, jer živi na Park aveniji u toliko besprekorno uređenom stanu da sam se oduvek plašila da će ga i samo moje prisustvo ukaljati. Sofini roditelji prodaju umetnička dela. Velika, moderna umetnička dela, kao što su džinovske kugle od veštačke trave i snimci neznanaca kako plivaju, koji mogu da se projektuju

na zid dnevne sobe. „Vidi, Alis, kada bi nestala, prvo što bih rekla zgodnom njujorškom detektivu koji bi mi se pojavio na vratima bilo bi da te potraži u Metropolitenu ili Muzeju moderne umetnosti.“

„Volim da posećujem muzeje, ali ne i da živim u njima“, ka-
žem joj kolutajući očima. „To prosto nije dom.“

„Već ćeš ga urediti“, teši me. „Samo si umorna od puta.“

„Zapravo, najveći deo puta sam prespavala...“ Prestajem da pričam i prisećam se kako sam usnula na Maksovim grudima. Pričam Sofi o noći u Metropolitenu, a ona mi kaže da joj to zvuči zaista romantično. Ali njen ton mi govori suprotno.

„Znam da sam luda što ne prestajem da razmišljam o njemu ovako“, kažem. „Ne moraš to da mi kažeš.“ Već smo milion puta razgovarale o ovome.

Sofi uzdiše. „Pruža ti se prilika za novi početak, Al. Možda bi bilo pametno, znaš... da izađeš s nekim tipom s kojim bi zapravo mogla i da budeš?“

„Meni se čini kao da smo stvarno zajedno...“, kažem.

„Znaš na šta mislim, Alis“, kaže Sofi pomalo nestrpljivo. „S nekim koga bi zapravo mogla da imaš. I da predstaviš prijateljima. I s kim bi mogla da se ljubiš iza žbuna ili na izletima. S nekim ko je... znaš... stvaran.“

Stvaran. Ova poslednja reč visi među nama i ja postideno odmahujem glavom. U pravu je. Ma šta ja osećala prema Maksu, postoji jedan problem. Noć u Metropolitenu je bila san. Svaka noć s Maksom, otkako znam za njih, bila je san. Jer Maks je momak iz mojih snova... i samo iz snova.

On ne postoji.

Otrov kljunaste morske zmije

Sasvim sam i u potpunosti svesna da zvuči stoprocentno ludo biti zaljubljen u nekoga koga nikada niste sreli, ko čak nije ni stvaran. Ali kako ne pamtim vreme kada nisam sanjala o Maksu, teško mi je da razlučim šta je san, a šta stvarnost. Lokacije se menjaju, menjaju se i priče, ali Maks je konstanta, čeka me u svakom snu, s vragolastim osmehom i velikim srcem. On je moja srodna duša.

Znam da ovo ne može da traje zauvek. Zato, za svaki slučaj, sve zapisujem u svesku. Sofi je tu svesku jednom prilikom nazvala mojim dnevnikom snova, što zvuči kao nešto što možete pronaći u prodavnici poklona, odmah pored aromatičnih štapića. Svuda je nosim sa sobom, i trenutno se nalazi u mojoj tašni s natpisom JA ♥ NJUJORK, koju sam pak stavila u pletenu košaru starog zardalog bicikla, koji sam pronašla u bašti iza bakine kuće. Biciklu sam nadenula ime *Frank*, što je skraćeno od *Frankenštajn*, jer sam ga u suštini podigla iz mrtvih.

Frank trenutno stoji između dva kamena stuba, koja Akademiju *Benet* odvajaju od ostatka sveta – stubova koji kao da

kažu: *O, ne, nećeš. Ne ovde.* Ali prava poruka, isklesana na njihovoj granitnoj fasadi, glasi: ONAJ KOJI PRONAĐE UTEHU MEĐU OVIM ZIDOVIMA, PRONALAZI UTEHU I U SEBI SAMOM. Pomalo sam skeptična što se tiče izjave.

Gledam parking za učenike, pun blistavih volvoa i Audijevih terenaca, a zatim gledam *Franka*. Jedini razlog što sam ovde jeste program reciprociteta koji Harvard ima ugovoren s Akademijom *Benet*, namenjen deci profesora. U priručniku piše da je to zato što je Mari Benet, koja je osnovala školu na svom tremu u XIX veku, bila kćerka predsednika Harvarda, i od tada postoji „veza zasnovana na uzajamnom poštovanju“.

„Ma šta to značilo“, rekla sam kada mi je otac naglas pročitao ovaj opis sinoć za vreme večere.

„To znači da Akademiji *Benet* ide u korist da je pohada dete šefa Katedre za neuronauke“, objasnio mi je tata. „A ti zauzvrat dobijaš vrhunsko srednjoškolsko obrazovanje, i to potpuno besplatno.“

„Jesi li siguran?“, pitala sam ga, glave nagnute u stranu, vrteći viljuškom kapeline u tanjiru. „Jer sam prilično sigurna da sam stipendiju dobila zbog svoje sportske izvrsnosti.“

„Ah, da“, klimnuo je tata pristajući na igru. „To je verovatno zbog onog trofeja koji si osvojila u četvrtom razredu. Za šta ono beše?“

„Najduže sam vrtela hula-hop“, podsetila sam ga i uzela zalogaj testenine. „Vrhunac moje sportske karijere.“

„To je to.“ Obrisao je usta ubrusom i namignuo mi.

Sada vezujem bicikl ispred glavne administrativne zgrade, koja više liči na Belu kuću nego na srednju školu, i gotovo na prstima idem blistavim mermernim hodnikom, jer mi se nijedan drugi način ne čini primerenim. Kucam na vrata dekanove kancelarije, jer u devet imam zakazano „upoznavanje i doček“, što je izraz na koji sam nabrala nos kada sam ga pročitala u informacionoj brošuri prošle noći.

„Uuudiiii!“ Ovo pevušenje me iznenađuje, ali ne vidim nikoga u čekaonici, pa ulazim u kancelariju dekana Hamera, izbegavajući ozbiljan pogled starih portreta. Izgleda mi kao da je Njujorška gradska biblioteka koncentrisana u jednoj maloj prostoriji – tamno drvo, mesingane lampe i beskrajni redovi knjiga.

„I, šta si uradila?“

Na zvuk tog glasa okrećem se toliko brzo da se saplicem o stočić za kafu i padam na leđa posred tepiha boje brusnice. Čkiljim prema prilici, koja gleda u mene sa visine, srećna što sam odabrala šorts umesto narandžaste letnje haljine, koju sam jutros razmišljala da obučem. Sve što vidim je kosa. Mnogo kose, plave i neposlušne.

„N-ništa“, konačno odgovaram i nekoliko puta trepćem. „Samo sam... nova.“

„Pa, moj savet ti je da bežiš daleko, koliko te noge nose“, kaže kosa pružajući mi ruku da ustanem. Na licu koje nazirem ispod nje nalazi se zbunjen izraz, ponajviše zbog tamnih obrva, koje su u jakom kontrastu s izblajhanim surferskim loknama i svetloplavim očima.

„A šta si ti uradio?“, pitam gledajući ga podozrivo.

„Ja?“, pita i spušta ruku preko srca, kao da sam mu zarila nož u grudi. „Zašto misliš da sam bilo šta uradio?“ Nešto u načinu na koji mu oči svetlucaju kaže mi da mu ne verujem. „Zar čovek ne može ni da odrema u dekanovoj kancelariji u miru? Dopada mi se miris knjiga u kožnom povezu.“ Ugao usana mu se podiže u gotovo neprimetan osmeh.

„O, dobro, Olivere, ovde si“, kaže dekan Hamer. Ulazi, skida sako i kači ga na kukicu na vratima. Zdepast je, verovatno u srednjim četrdesetim godinama, ali izgleda starije, bez sumnje zbog toga što mora da se nosi s učenicima kao što je Oliver. Nosi tanane naočare sa žičanim ramom i savršeno ispeglane pantalone.